

VOXX

Studentenblad met stem

Editio

Meer ruimte aan studenten!

Het studentenleven is niet altijd even makkelijk, even de nachtelijke escapades en de niet-verplichte hoorcolleges achterwegen gelaten, en we zien dat het steeds lastiger wordt om een degelijke levensstandaard te houden als student. Of het nu de kotenschaarste is waar de meeste studentensteden mee kampen, en de gevolgen daarvan op de prijs, OF de onzekerheid of je al dan niet een job gaat vinden eens je bent afgestudeerd, OF de steeds hogere prijs voor vervoer, eten, studiegeld, uitgaan,... Het zijn allemaal dingen die een doorn in het oog zijn voor de meeste studenten. VOXX zal in deze editie dan ook iets dieper ingaan op elk van deze problematieken en proberen oplossingen naar voren te schuiven.

VOXX zou VOXX natuurlijk niet zijn zouden we enkel studenten-gerelateerde artikels publiceren. Zo is ook dit keer de rubriek actua goed gevuld met ondermeer een diepgaande reflectie over nationalisme, een opinie over de opkomstplicht, een analyse van het seksisme in ons taalgebruik en enkele tips om duurzamer door het leven te gaan. Voor ieders wat wils dus! We zouden deze editio graag afsluiten met een oproep aan alle studenten om de handen uit de mouwen te steken. Om op te komen voor jou rechten en die van alle studenten! Want zoals de gekleurde trendsetter van over de oceaan terecht opmerkte : YES WE CAN!

Het VOXX-team

In deze VOXX...

VOXXFOCUS [over studenten]

«Studiekeuze moet bepaald worden door vaardigheden, interesse en motivatie – niet je financiële mogelijkheden.»
- lees meer op pagina 4.

- **04** - Hoeveel kost een diploma?
- **06** - Het kotleven voor iedereen?
- **08** - Een eerlijke kans voor jongeren — Interview met Kaisa Penny, voorzitter Young European Socialists (ECOSY)

VOXXACTUA [politiek brandend]

«Staken voor de happy few? De vakbonden: ze doen het voor u» - lees meer op pagina 12.

- **10** - Genderneutrale taal?
- **11** - Duurzaam leven
- **12** - Staken voor de happy few?
- **14** - Nationalistische waanbeelden

VOXXPORTRET/LOKAAL

«Engagement ten top!» - Maak kennis met een heleboel geëngageerde jongeren en studenten op pagina 6, 7 en 11.

- **06** - Nelke Vermaelen - Strijdlustig voor gelijkheid
- **11** - Fahim De Leener - tegendraadse Brusselaar
- **07** - Over Animo's studentenafdelingen

VOXXCULTUUR

«Conclusie van auteur Michel Maus: België is een belastingparadijs, de fiscale fraude is onmetelijk hoog en het fiscaal systeem onrechtvaardig.» - de hele bespreking op pagina 15.

- **14** - Lied 'Bandiera Rossa'
- **15** - Gedicht
- **15** - Boek 'Iedereen doet het! Belastingontduiking in België'

Hoeveel kost een diploma?

Ons hoger onderwijs is duur. Het inschrijvingsgeld is voor een gewone opleiding zo'n 600 euro per jaar, maar een diploma behalen kost wel meer dan dat. Hoeveel juist?

Auteur: Sander Van Der Maelen

Foto's: Flickr

Verschillende kosten

Enkele maanden geleden stelde Jo Libeer van VOKA dat het inschrijvingsgeld in het hoger onderwijs gerust mag stijgen, omdat er nu toch al zoveel studenten met een iPad rondlopen – ze hebben immers duidelijk centen genoeg om een hoger inschrijvingsgeld te betalen. Naast de bespottelijkheid om de toegang tot hoger onderwijs te vergelijken met een luxe-consumptieproduct, vergat Libeer echter alle andere kosten naast inschrijvingsgeld.

Het begint bij de studie gerelateerde kosten. Je betaalt je inschrijvingsgeld, en dan mag je gaan shoppen: voor honderden euro's boeken en lesmateriaal, ateliërgeld en -materiaal, verplichte uitstappen, software, kosten aan je stage... Volgens de Studentenmonitor 2009 van de Vlaams ministerie van Onderwijs betalen studenten in Vlaanderen en Brussel gemiddeld 110 euro per maand aan studie gerelateerde kosten. Minder dan 1/3 hiervan is het inschrijvingsgeld.

Anderzijds maak je als student nog andere kosten, gewoon om "student" te kunnen zijn. Een kot, kleding, vervoer, eten, ontspanning, gsm... De grootste kost hier is een kot: in 2008 betaalde een gemiddelde student gemiddeld 265 euro per maand voor een kot. Niet alle studenten zitten natuurlijk op kot: als je pendelt, ben je wel tientallen euro's per maand extra kwijt aan (pendel-) vervoer of woonkosten thuis.

En het totaal?

In totaal levert dit, voor het academiejaar 2007-2008, een totaal kost van ongeveer 6600 Euro per jaar voor studenten zonder kot. Wens je het studentenleven ten volle te beleven en je voor te bereiden om alleen te kunnen gaan wonen reken dan daar dan maar even 3000 Euro bij voor het kotleven. Een totaalkost dus van +/- 9700 Euro voor studenten die meestal nog volledig fi-

nancieel afhankelijk zijn van hun ouders, vergeet dus maar om op kot te gaan als je uit een financieel moeilijker thuissituatie komt, zelfs verder studeren op zich lijkt voor hen soms een verre droom.

Dit zijn natuurlijk cijfers van 5 jaar geleden. Ondertussen is de algemene levensduurte gestegen, net als het aantal kotstudenten en de prijzen van koten (een belangrijke kost). Naar alle verwachting zouden deze cijfers voor een nieuwe studiekostenmeting dit jaar véél hoger liggen. Bij deze een oproep aan Vlaams minister van Onderwijs Pascal Smet: voer een regelmatige studiekostenmeting uit zodat we het beleid hier perfect op kunnen afstemmen!

Wat zeggen deze cijfers ons?

Misschien wel de belangrijkste vraag van dit artikel: wat zeggen deze cijfers ons méér dan dat ze four-digit numbers zijn? Hieronder belichten we enkele aspecten: studeren is duur, de studiekeuze lijkt eronder en instroom wordt erdoor beperkt.

Inschrijvingsgeld 0 euro?

Het eerste punt: studeren is duur. Ja, in het buitenland is het soms duurder. De studentenprotesten tegen de buitensporige inschrijvingsgelden in Nederland en Engeland liggen nog vers in het geheugen, de inschrijvingsgelden in Spanje stijgen dit academiejaar met 67%, het eliteonderwijs in de USA... Zo lijkt het mee te vallen. Wist je echter dat het inschrijvingsgeld in Duitsland in bijna elk Bundesland is afgeschaft?

Het inschrijvingsgeld is een van de weinige elementen van de studiekost waar direct op ingegrepen kan worden, en in andere landen hebben ze wel de politieke moed om het inschrijvingsgeld af te schaffen en toch nog kwalitatief onderwijs aan te bieden.

Oriënteren, niet uitsluiten

Het belangrijkste punt is echter de link met studiekeuze. De hierboven geciteerde Studentenmonitor geeft aan dat bijna 50% van de studenten zegt snel te willen afstuderen, zodat ze snel van deze financiële last af zijn. Duitzenden euro's uitgeven per jaar versus er misschien evenveel verdienen door te werken: voor veel mensen is dit geen evidente keuze. Studenten willen snel afstuderen, wat haar impact heeft op de keuze van opleiding. Er zal sneller gegrepen worden naar kortere opleidingen, en bij enkele slechte examens "afgezaakt" worden. Niet omwille van interesse en vaardigheden, maar omwille van de financiële last! Hier zijn wij manifest tegen. Studiekeuze moet bepaald worden door vaardigheden, interesse en motivatie – niet je financiële mogelijkheden. Bij falen moet je nagaan of je misschien op een betere manier kan studeren of moet heroriënteren, zonder het idee van een waternalstelsel.

Instroom

O, en dan hadden we het nog niet over het feit dat in ons land nog geen 55% van de schoolverlaters uit het secundair een verdergezette opleiding in het hoger onderwijs volgt. Veel van de vermelde landen met geen inschrijvingsgeld, zien een veel grotere instroom verdergezet onderwijs – nodig voor een sterke economie.

Wat kunnen we eraan doen?

Al te vaak blijven politici en beleidsmakers hangen in mooie en uitgebreide analyses van problemen. Animo zou Animo echter niet zijn als we geen stap verder willen gaan: doe er iets aan! Daarom enkele mogelijke oplossingen. Het verlagen of afschaffen van het inschrijvingsgeld, goedkopere koten voorzien, een sterke, geïntegreerde oriëntering, het voorzien van voldoende laagdrempelige studiebeurzen en het invoeren van een maximumfactuur in het hoger onderwijs.

Elk voorstel werd al aangehaald hierboven, maar het

« Het verlagen of afschaffen van het inschrijvingsgeld, goedkopere koten voorzien, een sterke, geïntegreerde oriëntering, het voorzien van voldoende laagdrempelige studiebeurzen en het invoeren van een maximumfactuur in het hoger onderwijs zijn mogelijke oplossingen. »

laatste twee nog niet: studiebeurzen een maximumfactuur in het hoger onderwijs. Bijna 60% van de studenten die een beurs aanvraagt bij de Vlaamse overheid, krijgt deze. De overige 40% zijn ook studenten die nét niet in aanmerking komen voor een beurs: voorzie ook voor

Overzicht Europese inschrijvingsgelden

0 euro | Oostenrijk, Denemarken, Finland, Griekenland, Luxemburg, Noorwegen, Zweden, Slovenië, IJsland, Duitsland (12 lidstaten)

395 euro | Frankrijk

500 euro | Duitsland (3 lidstaten)

596,30 euro | België

1.200 à 2.200 euro | Nederland

hen voldoende tegemoetkoming. Gun bijna-beursstudenten ook het beurstarief qua inschrijvingsgeld bijvoorbeeld! Ook moeten meer studenten op de hoogte zijn van deze mogelijkheden. Laten we een sterk signaal sturen naar de politiek en allemaal een studiebeurs aanvragen!

Aansluitend zouden we, na een grondige studiekostenmeting, via een maximumfactuur alle studie gerelateerde kosten kunnen terugdringen. Stapsgewijs kunnen we dan evolueren naar een hoger onderwijs dat gratis is, een doelstelling die België mee heeft onderschreven (in 1983) in het Pact van New York (uit 1966). Hiermee wordt "...het hoger onderwijs...voor een ieder op basis van bekwaamheid gelijkelijk toegankelijk (...) gemaakt".

Of het nu voor opleidingen tot ingenieur is of kinderverzorging is, leerkracht of apotheker: als we iedereen de kans willen geven om zich te ontplooiën via een goede (bijkomende) opleiding onderweg naar werk, is betaalbaarheid essentieel. It's the challenge of our generation: laten we er samen aan werken.

Het kotleven voor iedereen?

Elk jaar rond september is het opnieuw nieuws: in zowat alle studentensteden is er schaarste aan studentenkamers. Animo Leuven pleit voor een groter en kwalitatiever aanbod aan studentenkamers.

Auteur: Vincent Boulanger

De kamermarkt is overbezet geraakt omdat er steeds meer studenten gaan studeren en een deel daarvan een kot nodig heeft. Enerzijds is er een procentuele toename van aantal 18-jarigen in een cohorte die willen verder studeren, anderzijds studeren studenten doorgaans langer. Het flexibiliseringsdecreet maakt dat mogelijk, wat ook een goede zaak is, maar dan hebben die studenten óók nog een studentenkamer nodig. Tot slot is er de instroom van internationale studenten, opnieuw iets positief, maar we ontvangen meer buitenlandse studenten dan dat onze

studenten naar het buitenland gaan. En ja, internationale studenten verdienen op hun beurt ook een kwalitatieve studentenkamer.

« Universiteiten zouden hun aantal kamers in eigen beheer, ongeveer 10%, kunnen uitbreiden zodat ze een grotere speler worden. »

Het bizarre is dat zowat elke universiteit en bevoegd kabinet dit weet. De vraag is eerder: waarom grijpen we niet in? Waarom blijven excessieve huurprijzen mogelijk, brandveiligheid lamentabel en comfort minimaal? Het laissez-faire model op de kotenmarkt heeft zijn limieten bereikt. De eerste slachtoffers zijn net de meest kwetsbare studenten: internationale studenten en de armere Vlaamse studenten, die vaak in de slechtste kamers eindigen.

Oplossing: universiteiten zouden hun aantal kamers in eigen beheer, ongeveer 10%, kunnen uitbreiden zodat ze een grotere speler worden. Bijkomende criteria of een numerus clausus zijn in elk geval geen oplossing.

Portret Nelke Vermaelen strijdlustig voor gelijkheid

Ik ben... Nelke, 22 jaar oud.

Ik studeerde... Bachelor in het secundair onderwijs: economie en wiskunde aan de KHLeuven. Nu werk ik als beleidsmedewerker bij de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS).

Ik engageerde me... in de studentenraad op zowat elk niveau: opleiding, departement en associatie.

Ik was actief omdat... het opzet van een studentenraad me ongelooflijk boeit. Dit was mijn kans om niet enkel te klagen over het onderwijs, maar om er echt iets aan te veranderen. Ik kon zo mijn interesse in onderwijs combineren met iets waar ik echt in geloof, namelijk betere kansen en gelijkheid voor elke student.

Een pluspunt van m'n engagement was... dat ik er ongelooflijk veel door geleerd heb. Zo heb ik veel kennis vergaard over onderwijskundige thema's, maar ook competenties opgedaan als het leiden van vergaderingen, opstellen van nota's, ... Dat leer je niet in de les. Boven dien vormt het je ook als persoon.

Een minpunt van m'n engagement was.. het tijdrovende karakter: eenmaal je gebeten bent laat het je niet meer los. Bijna alles wat ik deed was in functie van studentenparticipatie, en soms, zeer soms, was dat iets te veel van het goede. Het voordeel hiervan is echter dat ik nu beter grenzen kan stellen binnen een engagement!

Waarom zouden andere studenten ook actief moeten worden? Omdat het leuk is! Ja, je hebt de vergaderingen en dat lijkt saai, maar geloof me, ze zijn het niet! Ook heb je als student zelf je lot in handen en kan je werken aan een betere toekomst waarin elke student dezelfde rechten heeft. Daarnaast leer je ongelooflijk veel bij, leer je jezelf en tal van andere mensen beter kennen. Het is gewoon een aanrader!

Brussel

Slecht nieuws voor de Brusselse studenten, de prijzen van de MIVB-abonnementen voor Nederlandstalige studenten worden alweer verhoogd, nu naar 204 Euro, een stijging van 2000%(!!) in 8 jaar tijd.; ondertussen blijven de Brusselse koten het duurste van Vlaanderen en Brussel

Gent

De laatste vijf jaar steeg de gemiddelde kotprijs met maar liefst 30 procent. Aan de Gentse universiteit vermeerderd de prijs van een studio in Home Bertha dit jaar met 18%, tot 402 euro.

Met Animo StuGent blijven wij pleiten voor kwaliteitsvolle en betaalbare koten, zowel aan de universiteit en hogescholen, als op de private markt.

Antwerpen

Animo StuAnt heeft een drukke vakantie gehad. O.a. Reizen naar Amerika, Afrika, Italië, Denemarken en Tomorrowland werden gemaakt.

We hopen ook tijdens het schooljaar buitenlandse ervaringen te blijven opdoen met lezingen van internationale sprekers en vertoningen van buitengewone documentaires en films.

Leuven

Jong-Socialisten Leuven start dit jaar met twee denktanken, rond huisvesting en duurzame economie. Een denktank, da's denken én doen!

Niet alleen babbelen, lezen en filosoferen we samen over deze thema's, maar we zetten er ook verschillende acties en leuke activiteiten rond op!

Brussel

Onze rode cantus was vorig jaar weer een groot succes, hetgeen zelfs onze emmer-lievende kameraden zullen beamen!

Antwerpen

Op ons onderwijsdebat vorig jaar werd duidelijk dat studenten zich zorgen maken over hun toekomst. Ook volgend jaar willen wij hen de kans geven tijdens debatten hun kritische vragen op politici af te vuren.

Gent

Een fietsende student moet altijd op zijn hoede zijn. Eerst een gevaarlijk kruispunt oversteken, daarna jezelf een weg banen tussen een brede 4x4, het tramspoor en het voetpad... En bij aankomst je fiets met een drietal sloten vastketenen, of hij wordt nog gestolen!

Meer info?

www.animostugent.be
www.facebook.com/animostugent

www.facebook.com/animostuant
info@animo-stuant.be

<http://www.facebook.com/pages/Jong-Socialisten-Leuven/436180609750132>
<http://www.animoleuven.be/>

www.animovub.be
www.facebook.com/jongsocialisten.vub
vub.animo@gmail.com

Brussel

Op de VUB blijven we inhoudelijk verdiepen, verwacht alvast nog meer activiteiten rond socialistische ideologie en ook rond argumentatieleer; daar hoort ook een duidelijke naam bij: Jongsocialisten VUB!

Interview Kaisa Penny

Een eerlijke kans voor jongeren

VOXX sprak met een van de meest invloedrijke figuren in de internationale socialistische jongerenbeweging. Kaisa Penny is voorzitter van ECOSY, Young European Socialists, en geeft ons haar visie over jongerenwerkloosheid. Een fenomeen dat we in België maar al te goed kennen ten gevolge van de economische crisis en de schaarste aan jobs die daarop volgde. Een schaarste die steeds vaker pas afgestudeerden treft.

Interview door: Arnaud Maes

Kan je kort toelichten hoe je traject binnen de socialistische beweging er tot nu toe heeft uitgezien?

Penny: In Finland was ik actief bij de SDY (de Finse jong-socialisten). Maar belangrijker nog, ik heb een groot deel van mijn studie doorgebracht in het Verenigd Koninkrijk, hetgeen mijn internationaal perspectief op de politiek enorm heeft verruimd door het contact dat ik er heb gehad met Youth Labour en andere internationale jongerenbewegingen. Voor mij waren deze ontmoetingen van essentieel belang omdat ik geloof dat er geen socialisme kan zijn zonder internationalisme. Toen ik terug naar Finland ging, heb ik me dan ook voornamelijk met internationale thema's beziggehouden. Hierdoor werd ik verkozen tot vertegenwoordiger voor mijn land in het ECOSY-bureau om dan uiteindelijk te staan waar ik nu sta, als trotse voorzitter van de Europese Community Organisation of Socialist Youth (ECOSY).

Over heel de wereld zit de jongerenwerkloosheid in de lift. Recente studies tonen aan dat in Europa momenteel 22,7% van de jongeren werkloos is. Vind je dit cijfer verrassend in het licht van de huidige economische crisis?

Penny: In het licht van het huidige economische beleid vind ik dit niet verrassend. Ik vind het wel verrassend dat we nu pas wakker worden en ons realiseren dat het huidige beleid onze economieën aan het verstikken is. In 2008 hadden we de keuze: ofwel herinvesteren in onze economie en zo de groei stimuleren, ofwel het mes zetten in de uitgaven en besparen. Door het conservatieve politieke klimaat van toen hebben we de tweede en foute piste gekozen. De Europese investeringen in onze economie waren niet eens noemenswaardig. Zelfs een neoliberaal land als de VSA heeft meer geïnvesteerd om hun economie terug op de rails te krijgen. Verder is het zo dat ik me voornamelijk zorgen maak over het feit dat jongerenwerkloosheid, in vergelijking met de algemene werkloosheid, veel sneller stijgt. Over het algemeen is de jongerenwerkloosheid in Europa dubbel zo hoog als de

algemene werkloosheid, met uitschieters tot drie keer hoger. De oorzaak hiervan is het feit dat werkgevers, in tijden van crisis, veel sneller geneigd zijn om toekomstige aanwervingen te schrappen in plaats van mensen te ontslaan, wat op zich op hetzelfde neerkomt, maar minder zichtbaar is.

Hoe beïnvloedt deze jongerenwerkloosheid onze samenleving?

Penny: Een van de grote Europese onderzoekscentra (Eurofond) heeft berekend dat met het huidige niveau van jongerenwerkloosheid de landen uit de Europese Unie jaarlijks ongeveer 100 biljoen euro mislopen, en dit cijfer is nog altijd aan het stijgen. Het drukt uit hoeveel we mislopen in termen van belastingen op arbeid en sociale zekerheidskosten en geeft dus slechts een beperkt deel van de schade weer. Met een kleine investering zoals het doorvoeren van een jobgarantie (zie verder in dit artikel) kan men deze kosten drastisch naar beneden brengen.

In België kampen we met het probleem dat ouderen veel te vroeg de arbeidsmarkt verlaten, waardoor onze pensioenkosten omhoog gaan. Kan het daardoor niet gevaarlijk zijn om te hard in te zetten op werk voor jongeren?

Penny: Ik zal niet ontkennen dat er een hoge werkloosheid is in Europa en dat die alle leeftijden treft. Over het algemeen zijn er te weinig mensen actief op de arbeidsmarkt om de vergrijzing te kunnen financieren. Dus we moeten zeker proberen om meer mensen aan een degelijke job te helpen. Maar zoals ik al zei is de werkloosheid bij jongeren veel hoger dan voor eender welke andere leeftijdscategorie en moeten we hen bijgevolg op de voorgrond plaatsen in ons beleid. Als we jongeren niet direct in het arbeidscircuit krijgen, bestaat de kans dat ze er nooit meer toegang tot hebben, door het gebrek aan ervaring en andere nefaste gevolgen van langdurige werkloosheid. We moeten ten alle kosten vermijden dat

we een verloren generatie creëren.

Wat zijn de kwaliteiten van jongeren dan? Waarom zouden werkgevers ervoor moeten kiezen om jongeren aan te werven?

Penny: Wat werkgevers krijgen wanneer ze jongeren aanwerven, zijn gemotiveerde en creatieve werkrachten. Een van de belangrijkste karakteristieken van de onze generatie is dat ze echt iets willen maken van zichzelf en hun waarde tonen aan de samenleving. Het gros van de tijd komen ze juist van de schoolbanken en zijn ze dus op de hoogte van de nieuwste evoluties in hun vakgebied. Verder is het zo dat ze een onbeschreven blad zijn en dat je hen hierdoor kan opleiden in de meest recente organisatorische vernieuwing van een onderneming. Hierdoor kan je hen kneden tot zogenaamde 'perfecte werknemers'.

In België bieden we studenten niet of slecht betaalde stages aan om het probleem van het gebrek aan ervaring op te lossen en hen dus aantrekkelijker maken voor werkgevers. Is dit een goede evolutie?

Penny: Stages zijn een zeer goede manier om jongeren de ervaring te geven die ze zullen nodig hebben op de arbeidsmarkt en we moeten in het onderwijs zeker het belang ervan benadrukken. Maar onbetaalde stages keuren we als ECOSY resoluut af. Iedereen die een job uitoefent, moet betaald worden voor zijn werk. Dat is het minimum aan respect dat men moet tonen aan andere mensen. Natuurlijk is het zo dat ook de jongeren voordeel halen uit stages, dus op zich heb ik er niets tegen dat ze minder betaald worden dan contractuele werknemers.

Wat doet ECOSY om het probleem van de stijgende jongerenwerkloosheid aan te pakken?

Penny: Met ECOSY zijn we al sinds 2009 bezig met dit thema. We zijn toen begonnen met een grote bijeenkomst rond het thema in Rome. Op dat moment bedroeg de jongerenwerkloosheid ongeveer 30% en dus besloten we te gaan lobbyen bij de PES (Europese socialistische partij) voor de algemene doorvoering van de Europese Jobgarantie. Deze strategie heeft ons geen windeieren gelegd gezien de PES, en de partijen en ministers die er deel van uitmaken, nu publiekelijk achter

deze maatregel staat. Meer zelfs, de maatregel is al met succes doorgevoerd in meerdere Europese landen, zoals Oostenrijk en Finland. Verder houden we ook politieke campagnes en bijeenkomsten om het probleem zichtbaarder te maken en een verzetsplatform ertegen te creëren.

Je hebt nu al enkele keren de Europese Jobgarantie vermeld. Wat houdt dat precies in?

Penny: De Europese Jobgarantie zorgt ervoor dat elke jongere ten laatste vier maanden na het afstuderen of na hooguit vier maanden werkloosheid een job, extra onderwijs of een werk-gerelateerde training aangeboden krijgt. In landen waar het reeds is doorgevoerd blijkt het uitermate succesvol te zijn. In Finland bijvoorbeeld zien we een hernieuwde aandacht voor onderwijs en een stijging van werkgelegenheidsmaatregelen, die specifiek voor jongeren zijn. Ook bedraagt de jongerenwerkloosheid er nu slechts de helft van de algemene werkloosheid. Zeker voor jongeren met een moeilijkere achtergrond doet deze maatregel wonderen.

Denk je dat deze maatregel in alle landen kan worden geïmplementeerd en het beoogde doel kan verwzenlijken?

Penny: Elk land heeft natuurlijk een andere strategie nodig om werkloosheid aan te pakken. Als we naar de jobgarantie kijken, moet elk land zijn eigen staatsstructuur onder de loep nemen om te zien hoe ze het best deze maatregel kunnen implementeren. Het is van essentieel belang dat niet enkel de staat maar ook de vakbonden en de werkgevers betrokken worden bij de uitvoering ervan. Wat betreft de Europese lidstaten, denk ik dat de jobgarantie overal kan worden toegepast gezien het allemaal goed ontwikkelde welvaartsstaten zijn waar het onderwijssysteem en de overheidsinstellingen dit soort maatregel kunnen dragen.

Bedankt voor dit interview en we wensen je nog veel succes met het creëren van betere leefomstandigheden voor de Europese jongeren.

Penny: Graag gedaan. Ik zou nog alle Belgische studenten die zich willen engageren in de strijd tegen werkloosheid warm willen oproepen om onze site eens te bezoeken: www.youth-guarantee.eu.

**YOUR
IS MY FUTURE**

Genderneutrale taal?

Taal is niet neutraal.

De woorden die je kiest om je boodschap over te brengen, hebben vaak nog een extra boodschap. Gender is aanwezig in onze taal, niet alleen door het gebruik van hem/haar en hij/zij.

Auteur: Liesbet Van Gysegem

Foto: Flickr

“Een man en zijn zoon zijn samen met de auto onderweg. Er gebeurt een ongeval waarbij de vader sterft en de zoon zwaargewond weggevoerd wordt naar de dichtstbijzijnde spoedafdeling. De chirurg die klaar staat om te opereren ziet de jongen en zakt door emotie in elkaar. De chirurg zegt: ‘Ik kan hem niet opereren, die jongen is mijn zoon.’”

De meeste personen die dit verhaal horen kijken verbaasd wanneer ze de laatste zin horen. Dat de chirurg ook wel eens een vrouw kan zijn, zorgt bij velen voor verwondering. Niet enkel wanneer we het hebben over chirurgen geldt deze vooronderstelling naar geslacht toe, ook bij andere beroepen zoals vroedkundige, brandweerman of agent hebben mensen al vaak een bepaald geslacht voor ogen. De traditionele genderrollen leven zeer sterk door in onze taal.

Om deze stereotypen tegen te gaan kun je genderneutrale taal gebruiken of de

taal alvast genderneutraler maken. Consequent steeds hij/zij en hem/haar samen vermelden bijvoorbeeld, al houdt dit nog steeds geen rekening met de genderidentiteit tussen man en vrouw. Meer neutraliteit is dus gewenst, hiervoor kun je steeds een onbepaald voornaamwoord gebruiken. Hij en zij kunnen vervangen worden door “men”. “Als men genderneutrale taal gebruikt, zullen meer mensen zich aangesproken voelen.” De vrouw blijft wel grotendeels onzichtbaar in de taal. Hieruit volgt een pleidooi voor het gelijk gebruik van mannelijke en vrouwelijke woorden, evenredig gebruiken maken van dokter/dokteres of directrice/directeur bijvoorbeeld. Ook hier blijft echter de tweedeling tussen man en vrouw bestaan.

Andere landen en talen bieden mogelijk een antwoord op de tweedeling. Zo is het in Nepal bijvoorbeeld mogelijk om je in te schrijven onder een “derde geslacht” waar voorbijgegaan wordt aan de

biologische classificatie. In andere talen zoals het Bengali, Perzisch of Armeens zijn bijna alle duidingen van geslacht of gender in de taal vervallen. Het Pools daarentegen heeft vijf “geslachten”. Ook talen waarbij wel geslachten gebruikt worden kunnen genderneutraal worden. In het Zweeds ontstond zo een mix tussen mannelijk en vrouwelijk, ook wel gekend als “utrum” of “common gender”.

Wanneer we meer genderneutrale of genderbewuste taal gebruiken kunnen we de genderstereotypen aanpakken. Op die manier krijgen mannen, vrouwen en andere genderidentiteiten meer kansen om hun eigenheid naar voren te brengen en wordt er afgestapt van de traditionele rollenpatronen en verwachtingen. Gelukkig maar is taal een zaak van mensen en kunnen we veranderingen aanbrengen in onze taal en in ons denken. Laten we dus aan de slag gaan.

«Wanneer we meer genderneutrale of genderbewuste taal gebruiken kunnen we de genderstereotypen aanpakken. Op die manier krijgen mannen, vrouwen en andere genderidentiteiten meer kansen om hun eigenheid naar voren te brengen en wordt er afgestapt van de traditionele rollenpatronen en verwachtingen.»

Duurzaam leven

Iedereen heeft het waarschijnlijk al wel meegemaakt: je bekijkt een documentaire à la Food Inc. of Love MEATender en besluit dat het tijd is om je leven op een meer milieubewuste manier in te richten. Maar als je dan in de winkel staat en voor bio-producten wil kiezen, blijken ze toch net een tikkeltje te duur voor je studentenportefeuille. Daarom dit artikel vol manieren om milieubewust te consumeren zonder (financieel) probleem!

Sien Smits - Animo Leuven

Kleine veranderingen in je eet- en consumptiepatroon kunnen een groot verschil maken in je voetafdruk. Dagen Zonder Vlees, dat nu aan zijn tweede jaargang toe was, was een enorm succes. Meer dan 9000 mensen besloten om tijdens de vasten minder tot géén vis en vlees te eten en verminderden zo hun voetafdruk met 1 667 886 m². Bovendien bleek dat het veranderen van je voedingspatroon tijdens een afgebakende periode ook nadien gevolgen heeft.

Mensen denken veel bewuster na over wat ze eten, beseffen dat vegetarisch eten een gezond en smakelijk alternatief is en dat hun ecologische voetafdruk enorm daalt. Op steeds meer plaatsen wordt Donderdag Veggiedag toegepast, een initiatief van EVA om mensen aan te moedigen minstens één keer per week geen vlees te eten. In veel steden en universiteiten kan je een biologisch groenten- en fruitpakket kopen. Zo kan je voor weinig geld seizoensgebonden en lokale producten kopen die nog eens bio zijn ook. Een seizoenswijzer ophangen in je keuken kan je helpen om seizoensgebonden groenten en fruit te eten én onbekende groentesoorten te ontdekken. Met z'n allen veggi worden is niet haalbaar, maar minder vlees en vis eten is dat zeker wel. Er zijn ook heel wat vissoorten die je zonder probleem mag eten, een overzicht vind je in de viswijzer.

De laatste tijd begint ook de kledingconsumptie stilaan te veranderen. Zo werd onlangs een oproep gedaan om één jaar lang geen nieuwe kleren te kopen. Vrouwen en mannen kruipen terug achter de naaimachine om zelf creatief met kleding bezig te zijn. En, als kind vond je het misschien niet altijd leuk om afdragertjes van oudere broers en zussen te dragen,

maar er is niet langer iets mis met tweedehandskleding. Animo Leuven heeft er dan ook voor gekozen om op Autovrije Zondag een swishing party te organiseren. Het concept is eenvoudig: je ruilt een kledingstuk dat enkel in je kast mooi hangt te wezen in tegen een nieuw stuk dat je wél zal dragen. Op die manier ben je niet alleen van je miskoop af, maar heb je er meteen een leuk kledingstuk bij!

Ik hoop dat deze ideeën je inspireren om je ecologische voetafdruk te verkleinen. Duurzaam leven hoeft niet moeilijk en duur te zijn, al vraagt het misschien soms een beetje meer creativiteit.

Meer informatie vind je via deze links:
<http://ecolife.be/bereken-je-ecologische-voetafdruk>
<http://www.dagenzondervlees.be/nl-BE/overDZV>
<http://www.donderdagveggiedag.be/>
<http://stoppenmetshoppen.be>

Portret

Fahim De Leener

tegendraadse Brusselaar

gestemd is op jongeren en studenten. Zo moeten er meer koten komen aan betaalbare prijzen, een beter avond- en nachtaanbod van het openbaar vervoer, enz.

Ik ben actief omdat... mijn politieke overtuiging links is! Ik heb een drukke maar leefbare agenda die onderverdeeld is in school, sport, politiek en elke woensdagavond een pintje drinken in de Merlo aan het Sint-Katelijnplein.

Een pluspunt van m'n engagement is... dat ik veel interessante mensen ontmoet en vaardigheden ontwikkel die ik anders pas in het werklevens zou ontdekken.

Een minpunt van m'n engagement is.. dat ik ook minder interessante mensen ontmoet en dat ik minder vrije tijd heb.

Waarom zouden andere studenten zich ook engageren? Voor de carrièremensen: je leert enorm jezelf te verbeteren. Voor de typische feeststudent: je maakt tal van feestjes mee, soms zelfs met gratis drank. Voor de idealist: je leert opkomen voor je idealen.

Ik ben... Fahim, 24 jaar oud.

Ik studeer... Criminologie aan de VUB.

Ik engageer me... in verschillende jongerenbewegingen. Ik ben ook jongerenambassadeur voor Animo en sp.a geweest voor de regio Brussel en ben momenteel voorzitter van Animo Brussel. Dit houdt in dat ik voor jongeren in de stad zoveel mogelijk probeer te verwezenlijken omdat Brussel momenteel geen stad is die af-

Staken voor de happy few?

Met lichte ergernis volgen we het huidige debat rond ons sociaal model. Vooreerst is de stereotiepe weergave opgevalen waarmee zogenaamde feiten worden voorgesteld en de oplossingen die worden aangeboden. Die zijn slechts een uiting van een donkerblauwe, ronduit egoïstische visie op onze samenleving.

Auteurs:

Tijn Eerdeken & Laurent Neyens

Foto: Flickr

Wij betwisten zeker niet dat onze sociale zekerheid onvoldoende middelen heeft om naar behoren te werken. De oplossingen zijn vaak gehoord. Ten eerste moeten mensen langer en harder werken. Ten tweede moeten mensen die dat verdienen de kans krijgen om hun ding te doen. Laat dat net de mensen zijn die rijk genoeg zijn om die vrijheid ten volle te benutten.

Deze visie, handig verpakt als een bekommernis om het algemeen welzijn, getuigt echter van navelstaardij. We hebben ze al zo vaak te slikken gekregen dat ze haast een dogma is geworden. De vakbonden gaan echter tegen deze visie in het verweer om onze sociale zekerheid te verdedigen en verder progressief uit te bouwen.

De vakbonden: ze doen het voor u

Inderdaad, je hebt het goed gelezen. Het doel van de vakbonden is om op te komen voor de rechten van alle werkende mensen. Zelfs voor mensen van wie de carrière nog moet beginnen. Iedereen die opkomt voor

de rechten van werknemers 'conservatief' noemen, is bijgevolg makkelijk en slaat bovendien nergens op.

Vakbonden passen zich aan hun tijd en situatie aan. Vóór de crisis zaten de bonden vaker in het offensief. Bijvoorbeeld met het ijveren voor de afschaffing van het onderscheid tussen arbeider en bedienden. België is trouwens het enige land in West-Europa waar dit onderscheid nog bestaat. Tegenwoordig opereren de vakbonden vooral vanuit een defensieve positie omdat er geen andere keuze is. Het echte "probleem" van de vakbonden is echter dat ze collectief denken en de belangen van de economisch gemarginaliseerden in onze maatschappij trachten te behartigen, en dit in een steeds individualistischer België.

Vanuit economisch liberale hoek worden de vakbonden ook nog eens op de korrel genomen omdat hun stakingskassen niet openbaar zijn en dat ze geen rechtspersoon zijn. Indien alle financiële middelen van de vakbonden publiek zouden zijn, zouden de werkgevers geconfronteerd worden door een staking enkel moeten wachten tot het geld van de bonden op is. Indien een vakbond een rechtspersoon was, zou het ook nog eens aanklachten regenen. Het gaat hier met andere woorden om twee mechanismen om hun werking te verzekeren. Dit zorgt ervoor dat de vakbonden kunnen blijven opkomen voor de belangen van mensen die economisch ondergeschikt zijn.

Die stakingen zijn er trouwens niet om te pesten, maar dienen onder andere als wapen wanneer het overleg faalt. De vakbonden worden zelfs vaak bekritiseerd door werknemers omdat ze veel wilde stakingen niet

« Tegenwoordig opereren de vakbonden vooral vanuit een defensieve positie omdat er geen andere keuze is. »

steunen: staken mag pas het laatste redmiddel zijn. Werknemers verliezen hun loon bij een staking, het overleg wordt bezwaard en de financiën van de vakbond worden er ook niet beter van – ten nadele van waar het écht zou nodig zijn.

De oplossingen

Wij willen als linkse studenten degenen die kritiek geven op ons sociaal model echter niet verketteren. Integendeel, we wensen verder te gaan op de terechte vraag naar verandering van het systeem. Het klopt dat ons economisch en sociaal model verouderd is en aanpassingen nodig zijn. Het huidige systeem stamt uit een tijd waarin mensen nog beseften dat rechten en plichten twee kanten waren van eenzelfde medaille. Dit besef lijkt stilaan vervangen te zijn geworden door de Amerikaanse visie: enkel rechten en geen plichten.

De sociale fraude groeit elk jaar, net als de belastingontwijking - men denke aan de oprichting van NV's om minder of zelfs geen belastingen te hoeven betalen. De regeling rond belastingaftrek is tegenwoordig zo ingewikkeld dat enkel personen die comfortabel in onze samenleving zitten er dankbaar gebruik van kunnen maken, bijvoorbeeld via boekhouders. Voor de rest van de samenleving is dat een stuk moeilijker.

We zouden ook naar het buitenland kunnen kijken om daar bij te leren. De aangehaalde voorbeelden vertellen echter veel over degenen die ze aanhalen. In Duitsland wenst de almaar groeiende laag arme mensen, met ook veel 'working poor', dat hun vakbonden sterker stonden gedurende de invoering van Hartz IV.

Andere, rolmodellen zijn zonder meer angstaanjagend te noemen: Chili, Colombia, Argentinië, Peru. Hun huidig sociaal-economisch systeem is ingevoerd door fascistische, militaire dictaturen. Bovendien ging dit gepaard met de gebruikelijke massamoorden, liquidaties en een totalitaire repressie. Het is geen geheim dat deze regimes hierbij een handje werden geholpen door Uncle Sam. Een afzetmarkt en goedkope werkrachten: dat is een double win! Dit vertelt genoeg over het sociaal model van die landen en over de zienswijze van degenen die het aanhalen.

We vergeten vaak dat onze collectieve rijkdom in de zestig jaar na de invoering van de algemene sociale zekerheid stelselmatig is toegenomen. Zij die het merendeel van die rijkdom bezitten, zijn echter steeds minder bereid om deze te delen. Zo

is de evolutie van het gini-coëfficiënt een teken aan de wand. Deze maatschaal toont dat de ongelijkheid in België de afgelopen twintig jaar met twintig procent (20%) toegenomen. In dezelfde periode is het gemiddelde inkomen met vijftenzestig procent (65%) gegroeid. De rijkdom is dus niet gelijk verdeeld.

Wij pleiten er daarom voor dat we het herverdelingssysteem in ere herstellen. We moeten rechtvaardigheid en gelijkheid nastreven, niet het achterlaten van een grote groep mensen. Het geld is er, zoveel is zeker. We hebben nog nooit zo veel rijkdom gekend als nu. Fiscale fraude en

«Iedereen moet het recht hebben op een goed leven, niet alleen de happy few.»

belastingontwijking, kortom het ontwijken van uw burgerlijke plichten, moeten we aanpakken.

Conclusie

Iedereen moet het recht hebben op een goed leven, niet alleen de happy few. Het is betaalbaar en doenbaar. Het vergt enkel de moeite om buiten een enggeestig, egoïstisch kader te denken dat er wordt ingeramd door de constante stroom van quasi-apocalyptische informatie van blauwe think tanks en onheilsprofeten.

Men zou blij moeten zijn dat de vakbonden bestaan en zij dit werk willen blijven doen, ondanks de mesthopen die zij vaak over zich heen krijgen! Hou dus op met soldaatje te spelen voor de rijken. Zij kunnen immers goed genoeg voor zichzelf zorgen. Ooit komt misschien de dag waarop deze grote kritiekasters de vakbonden zelf nodig hebben.

Nationalistische waanbeelden

Auteur: Kyle Michiels

Gedurende het laatste kwart van de vorige eeuw hebben enkele historici de "natiestaat" aan een grondige deconstructie onderworpen. Wetenschappers als Benedict Anderson ("Imagined Communities") en Eric Hobsbawm ("Invented Traditions") hebben aangetoond dat natiestaten niet het resultaat zijn van een organische ontwikkeling of van een voorbestemdheid van volkeren om in éénzelfde politieke eenheid te leven, maar integendeel de resultante van een bewust opgebouwde gemeenschap zijn. Of zoals de Italiaanse politicus Massimo d'Azeglio het kort na de eenmaking van Italië stelde: "We hebben Italië, nu moeten we Italianen maken." Het nationale identiteitsgevoel is gecreëerd na zeg maar de Franse Revolutie en haar expansie over West-Europa tijdens de napoleontische dominantie. Daarmee werd een meer lokaal-gericht identiteitsgevoel vervangen. De natiestaten hebben een nationale unifactie van één taal, één cultuur en één geschiedenis opgelegd. Dat ook de Belgische nationale geschiedschrijving een creatieve creatie is toonde de ULB-historica Anne Morelli in haar boek "De Grote Mythen uit de Geschiedenis van België, Vlaanderen en Wallonië".

Nog voor de geschiedwetenschap heeft de moderne biologie bijgedragen tot de deconstructie van de nationalistische ideologie. Meer nog, ze heeft een volwaardig alternatief geboden: de mens-de homo sapiens sapiens- is in tegenstelling tot wat allerlei derivaten van de nationalistische stroming bekeerden één en dezelfde soort, met een identieke genetische stock.

Door deze demystificaties is duidelijk geworden dat een internationalistische kijk op de wereld rationeel de enige houdbare denkrichting is. De mens moet beschouwd worden als één soort. Daartegenover staat nog steeds een nationalistisch denken dat diep ingeworteld is in het politiek debat en dat

het best samengevat kan worden als 'begrenzend'. Zowel op geografisch, linguïstisch, cultureel als institutioneel tracht deze denkrichting gemeenschappen te splitsen en mensen van elkaar te vervreemden. Een treffend voorbeeld hiervan is het N-VA-programma i.v.m. migratie (Migratie, een uitdaging. De totaalvisie van de N-VA. op www.n-va.be).

Als daarin wordt verwezen naar een groter geheel dan 'Vlaanderen' of 'België', richt de blik zich op de Europese Unie. Vreemd genoeg duikt de EU slechts op als het past in het nationalistisch discours dat gericht is op het optrekken van grenzen. Eén van de vele voorbeelden hiervan is dat "De Belgische nationaliteitswetgeving werd door die wet de soepelste van heel Europa." (pg.25) Een Europees discours als legitimering van een exclusief nationalistisch beleid, contradictorisch?

De begrensde kijk komt ook terug in wat de N-VA ziet als de basis van het migratieprobleem: "De aanwas van kansarme migranten is zo groot dat de arbeidsmarkt geen gelijke tred kan houden" (pg.27) en nog "Een non-beleid [d.i. geen deportatiebeleid] brengt ons sociaal systeem in gevaar." (lees: "Eigen volk eerst.") (pg.28) De constatering dat er schaarste is, leidt de N-VA naar een zondebokdiscours. Haar nationalisme zorgt er met andere woorden voor dat ze geen grondige analyse kan maken van het probleem van de ongelijke verdeling van de rijkdom.

Halsstarrig blijft de N-VA vasthouden aan haar prehistorische opvatting die de mensheid opdeelt in naties. Vanuit dit perspectief kijkt de partij naar de wereld, met een volledig gebrekkige analyse tot gevolg. De N-VA-ideologie is gebaseerd op het optrekken van denkbeeldige barrières. De ondertitel "totaalvisie" verwordt tot een misselijk-makende parodie op wat onze samenleving ideëel bereikt heeft. Wereldwijde migratiestromen kunnen enkel begrepen worden vanuit een internationalistisch perspectief, waarbij ieder mens als gelijke behandeld wordt. Armoede is een gevolg van kapitalistische uitbuiting en ongelijke verdeling van de rijkdom, zowel in België als elders.

Lied

Bandiera Rossa is Italiaans voor rode vlag. De rode vlag staat symbool voor het socialistische en communistische gedachtengoed. Het lied wordt in Italië gebruikt als strijdlid van de socialistische en communistische partij. Wie de tekst schreef is niet geweten, maar het werd voor de eerste keer neergeschreven door Carlo Tuzzi in 1908. Het laatste vers met refrein is toegevoegd toen Mussolini aan de macht kwam. De melodie is gebaseerd op een Venetiaans liefdeslied.

Avanti o popolo, alla riscossa,
Bandiera rossa, Bandiera rossa
Avanti o popolo, alla riscossa,
Bandiera rossa trionferà.

Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Evviva il comunismo e la libertà.

Degli sfruttati l'immensa schiera
La pura innalzi, rossa bandiera.
O proletari, alla riscossa
Bandiera rossa trionferà.

Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Il frutto del lavoro a chi lavora andrà.

Dai campi al mare, alla miniera,
All'officina, chi soffre e spera,
Sia pronto, è l'ora della riscossa.
Bandiera rossa trionferà.

Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Soltanto il comunismo è vera libertà.

Non più nemici, non più frontiere:
Sono i confini rosse bandiere.
O comunisti, alla riscossa,
Bandiera rossa trionferà.

Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Bandiera rossa la trionferà
Evviva Lenin, la pace e la libertà.

Boekbespreking

‘Iedereen doet het! Belastingontduiking in België’

Gelezen door: Stijn Smets

Belastingontduiking is van alle tijden. 6000 jaar geleden werden in Mesopotamië reeds boetes opgelegd aan diegenen die de Eufraat overzwommen om zo het tolgeld voor de overzetboot te ontlopen. Sindsdien loopt belastingontduiking als een rode draad door de fiscale geschiedenis. Ook in het Romeinse rijk, tijdens de middeleeuwen en in het Ancien Régime werd naarstig gezocht naar methoden om fraude te bestrijden.

Mensen overtuigen om zonder morren hun belastingen te betalen, lijkt niet zo simpel te zijn. Daar waar de Grieken in 400 voor Christus nog gretig hun belastingen betaalden om zo meer aanzien te genieten in de maatschappij, prijken zij

vandaag bovenaan de lijst van OESO-landen met de grootste zwarte economie, net voor Italië, Portugal en Spanje. Merk op dat dit ook de landen zijn die de laatste jaren in financiële problemen kwamen. In de wetenschap dat België op de vijfde plaats prijkt in deze rangschikking, kunnen we maar beter duimen voor John Crombez' missie als staatssecretaris van Fraudebestrijding.

Volgens wetenschappelijke ramingen liep de Belgische schatkist in 2010 voor 26 miljard euro inkomsten mis ten gevolge van het fenomeen fraude. Zelfs wanneer België er slechts in zou slagen om het fraudepercentage terug te dringen tot het niveau van onze buurlanden, zouden we jaarlijks 8 miljard euro extra binnenhalen. Hallucinante cijfers toch? Fiscale fraude is in ons land een wijdverspreid fenomeen dat algemeen aanvaard wordt. De zogenaamde huis-, tuin- en keukenfraude mag daarbij niet onderschat worden. Denk maar aan gesjoemel met een erfenis, een stuk van de verkoopprijs van een onroerend goed onder tafel betalen of goederen en diensten aankopen zonder factuur. Uit enquêtes blijkt dat een niet gering aantal

Belgen zich hier wel eens aan bezondigt.

Professor fiscaal recht en advocaat Michel Maus is een expert op het gebied van fiscaliteit. Hij ondersteunde onder andere Johan Vande Lanotte bij het uitwerken van zijn modellen over fiscale autonomie, en slaagde erin positieve reacties te krijgen in beide landsdelen. In het boek 'Iedereen doet het! Belastingontduiking in België' (februari 2012) legt hij uit hoe het zwartgeldcircuit in België werkt. Zijn conclusie: België is een belastingparadijs, de fiscale fraude is onmetelijk hoog en het fiscaal systeem onrechtvaardig. Als de politieke wil er zou zijn, zouden we ons begrotingstekort in één klap kunnen oplossen. Dit boek is een aanrader voor iedereen die zich wil verdiepen in het thema belastingontduiking, en te weten wil komen wat er allemaal schort aan het systeem.

Dat er veel werk aan de winkel is, staat buiten kijf, want de trucs om belastingen te ontduiken of te ontwijken zijn talrijk. Academische kennis of voorkennis zijn geen vereisten. Het boek is zeer begrijpelijk en leest vlot.

Gedicht

Koen Dorleman

dikke donsjas waarin tengere veren zich warm bibberen,
het tempo van vluchtige voeten.
Je hebt smalle enkels die verdoezeld worden
in straten vol mensen met lange haren en korte kapsels.

Op zoveel toevallige zomerdagen,
waar tinten van zonlicht op gezichten glimmen
en zwart niet opvalt in regenbogen.
Tussen geschuifel in decadente steden,
duiven die vrolijk vliegen.
Vredevogels vechten om jouw eten.

De statistiek tussen economische torens
die losgeschoten stoepsteen wordt.
De massa kijkt starrend achter zich,
je bent eigenlijk mens.

VOXX

is een initiatief van het VOXXteam, de studentenafdelingen van Animo jong links. Animo telt studentenafdelingen in verschillende studentensteden die samenwerken onder de koepel Animo Student. Animo Student is een ontmoetingsplek waar studenten uit de verschillende steden elkaar beter kunnen leren kennen. Het netwerk brengt studenten met elkaar in contact, denkt na over studententhema's, werkt gerichte acties uit en stuurt haar leden op avontuur. VOXX is dan ook een initiatief van Animo Student. Het VOXXteam bestaat uit:

Animo StuAnt

animostuant@animoweb.be

Animo StuGent

animostugent@animoweb.be

Animo VUB

animovub@animoweb.be

Animo EhB

animoehb@animoweb.be

Animo Leuven

animoleuven@animoweb.be

Animo StuHasselt

animostuhasselt@animoweb.be

ANIMO

JONG LINKS

is dé politieke jongerenbeweging van 't land. Animo laat jongeren proeven van politiek vanuit een linkse en socialistische visie. Samen met haar leden wil Animo de politieke spelregels ontdekken, in vraag stellen en aandacht vragen voor de leefwereld en standpunten van jongeren. Denken, doen en durven, dat is de kern van het Animo aanbod. Voor elk wat wils: jouw mening geven op onze discussiefora, bijleren tijdens een lezing of uitstap of gewoon gezellig deelnemen aan een waaier van activiteiten. Animo is er voor alle jongeren van 14 tot en met 30 jaar, die zich willen inzetten voor een meer solidaire wereld. Wil je meer weten over Animo? Zelf lid worden? Surf dan snel naar www.animoweb.be

Zin om het VOXXteam te vervoegen met jouw frisse ideeën en scherpe pen? Dat kan! Stuur een mailtje naar voxx@animoweb.be en schrijf mee aan onze volgende VOXX-edities. Hopelijk tot snel!

Met steun van de
Vlaamse overheid

